

Bình giảng đoạn thơ trong

“Việt Bắc” của Tố Hữu

Tailieu.vn



“Ta về mình có nhớ ta

Ta về ta nhớ những hoa cùng người

[.....]

Nhớ ai tiếng hát ân tình thủy chung “

Kể về những thành tựu xuất sắc của văn học Việt Nam thời kì kháng chiến chống thực dân Pháp xâm lược, có lẽ chúng ta không thể nào không nhắc đến “Việt Bắc” của Tố Hữu. Đây là một bài thơ mang đậm đà màu sắc dân tộc, tiêu biểu cho phong cách thơ Tố Hữu. Thông qua đó, thể hiện niềm nhớ thương tha thiết và tình cảm sắt son đậm thắm của nhân dân Việt Bắc với cách mạng, với Đảng, với Bác Hồ, đồng thời cũng thể hiện tình cảm của người cán bộ kháng chiến với

thiên thiên, núi rừng và con người Việt Bắc.

Đoạn thơ gồm năm câu lục bát nhắc lại những cảnh thân thiết

và tươi đẹp nhất về cảnh

và người Việt Bắc trong hồi ức của người cán bộ cách mạng

miền xuôi, ở đây chính là nhà

thơ.

Ta về mình có nhớ ta

Ta về ta nhớ những hoa cùng người

[IMG]file:///C:/DOCUME%7E1/ADMINI%7E1/LOCALS%7E1/T

[emp/msohtml1/01/clip_image002.jpg\[/IMG\]](#)

Đây là hai câu thơ mở đầu nhưng nó mang cảm xúc chung cho toàn đoạn.

Ta là người ra đi cũng chính tác giả. Ở đây đoạn thơ kết cấu theo lối đối đáp thông thường trong dân ca truyền thống. Do đó, đây chính là lời hỏi ngọt ngào của người ra đi với người ở lại, để liên tưởng đây là một thiếu nữ địa phương. Và câu hỏi

tu từ này là cái cơ bày tỏ tình yêu của một chàng trai miền
đồng bằng với cô gái miền cao.

“Hoa và người” thực là nỗi nhớ về thiên nhiên và con người
Việt Bắc. Ở đây, thiên nhiên hòa điệu với con người, giữa
chúng ngoài mối quan hệ tương hỗ còn có mối tương sinh lẫn
nhau. Việt Bắc sinh ra con người và con người làm nòng cốt
quê hương Việt Bắc.

Tiếp theo, tám dòng lục bát còn lại như là một bức tranh tứ
bình về thiên và con người nơi đây. Với bốn dòng lục, nhà thơ
đã miêu tả phong cảnh núi rừng qua bốn mùa, mỗi mùa là một
bức tranh thiên nhiên có nét đẹp riêng biệt. Qua đây, ta thấy

thơ lục bát nhịp nhàng, uyển chuyển, ý nọ gợi ý kia cứ trào lên dào dạt trong lòng người ra đi và người ở lại. Đặc biệt là qua cách xưng hô “mình” với “ta”. Ở đây điệp từ nhớ dùng để xoáy sâu vào cảm hứng chủ đạo là hồi ức. Từ “rừng” lặp lại là khoảng không gian cho nỗi nhớ tồn tại. Màu sắc cũng ảnh hưởng không ít tới bức tranh, đổ lặng lẽ, nhưng có sức sống. Màu con dao thể hiện sự hoạt động. Màu trắng làm thanh thoát con người và màu vàng làm cho bức tranh rực rỡ trong hoàng hôn. Rõ ràng bức tranh đã có sự hòa điệu của màu sắc. Bên cạnh đó, nhạc điệu dịu dàng trầm bổng khiến cả đoạn thơ mang âm hưởng băng khuâng, êm êm như một khúc hát

ru - khúc hát ru kỉ niệm. Có lẽ khúc hát ru này không của ai khác là của "ta" và cho người nhận là "mình". Cả "ta" và "mình" đều cùng chung nỗi nhớ, cùng chung "Tiếng hát ân tình" và ân tình sâu nặng ấy mãi còn lưu luyến vấn vương trong những tâm hồn chung thủy.

Có thể nói đây là đoạn thơ hay và có giá trị nhất trong bài "Việt Bắc". Cảnh thiên nhiên và con người trong đây được miêu tả hết sức tuyệt vời và tươi đẹp, tràn ngập sức sống. Và với giọng thơ ngọt ngào, tâm tình khiến đoạn thơ như một bản tình ca về lòng chung thủy sắt son của người cách mạng đối với cả nhân dân, quê hương Việt Bắc.